

כל המשפחה מחוברת סביב הדרך של אבא

מסרים מהדף היומי
גליון מס' 83 / פרשת מקץ תשפ"ד

עיצוב ייחודי
להדפסה חסכונית
מומלץ להדפיס
ולחלק בעבודה ובקהילה

מחפש שיעור או חברותא מתאימה?
מעוניין להתחבר לקהילה בסביבה שלך?
לברור רכז 'חלקי בקהילתי' באזורך:
052-7600080

סעודה שלישית

השבוע למדנו בגמ':

דף ל"ח:

"וכבר שלחה מלכות רומי שני סרדיוטות אצל חכמי ישראל, למדונו תורתכם"

שני שרים רומיים, מספרת השבוע הגמרא, הופיעו לפני חכמינו לפי דרישת המלכות, בדרישה שילמדום את התורה. בגאווה, אחר שלמדו את כל התורה, הם שיבחוה, וגם מצאו לנכון להעיר... סוף הסיפור מופיע בירושלמי: בדרכם לרומי שכחו השניים את כל מה שלמדו. ללמדך שהתורה אינה שוכנת בליבו של ערל

התורה אינה חכמה בעלמא, היא חכמה אלוקית שדורשת תנאים מסוימים מהחפץ להגות בה. רק העומד בדרישותיה זוכה לה!

בחור צעיר הופיע בחדרו של ראש הישיבה הרב שטינמן ושאל: "הרב אוהב פלאפל?". המקורבים רצו להתערב, אך הרב סימן בידו להרגיעם והשיב בסבלנות: "לא!". "מסתבר שלכן הרב אינו אוכל פלאפל" - הסיק הבחור, והגיע מיד למטרה: "גם אני, איני אוהב ללמוד, לכן איני לומד! מדוע באים אלי בטענות?" הרב, הבין לכאבו, ושאלו: "גלידה, יש מי שלא אוהב?". "כנראה שלא" השיב הבחור; "ולמרות זאת", אמר הרב, "מי שיש לו פצעים בפיו, לא יוכל לטעום גלידה. גם התורה כך, היא מתוקה לא פחות מגלידה, אך אם הפה פצוע מלשון הרע ודיבורים אסורים, אכן קשה לחוש במתיקותה. אם רק תשמור על הפה כראוי, תחוש בטעמה הערב"

איך זה קשור אלינו?

אם נכין עצמנו להיות ראויים לתורה, בעיקר בכך שנצור את לשוננו כראוי, או אז נזכה לתורה ונחוש במתיקותה

יום שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף ל"ח:

"אין הקב"ה מקפח שכר שיחה נאה"

הגמרא השבוע מלמדת אותנו שאפילו על שיחה נאה הקב"ה משלם שכר; התבטאת בעדינות במקום בגסות? שכר שמור לנצח!

מופיע? "זללן! שקרן! - למה להשתמש בביטויים קשים ומכאיבים, כשאפשר להוכיח בתחליפים עדינים, התבטאת עדינה מוכיחה על עדינותו של אומרה

מאן דהו פתח במסע רדיפה אישי כנגד האדמו"ר ה'אהבת ישראל' מויז'ניץ, והדבר קומם את כולם, בפרט לנוכח העובדה שהאיש גדל בילדותו בבית הרבי, עקב אי כשירותם של הוריו לגדלו. כשהגיעו הדברים לידי פיקוח נפש, בהלשנות לממשל המקומי, החליט אחד החסידים לשלוח לאיש מכתב נוקב 'שעמיד אותו על המקום'. כשהראה לרבי את הנוסח בכדי לבקש את אישורו, הצביע הרבי על המילים שבהם תקף את המלשין על היותו כפוי טובה; "אל תכנה אותו 'כפוי טובה', כתוב לו שכנראה 'שכח' את טובתו של הרבי..." - הורה. החסיד ביקש להבין, והרבי הסביר: "כפוי טובה, זוהר את הטובה וכופר בה - וזהו ביטוי חריף מדי. כשאתה כותב 'שכח את הטובה' אינך מבקש אלא להזכירו את ששכח". במכתב התשובה של האיש נדהמו כולם לראות את האיש מתנצל על שעשה, ומבטיח ששוב לא 'ישכח' את טובתו של הרבי."

איך זה קשור אלינו?

את אותו מסר שאפשר להעביר בביטויים קשים, אפשר להעביר בביטויים נעימים. למרבה ההפתעה, באופן השני המסר יתקבל אף מהר יותר

ליל שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף ל"ח:

"גדול המצווה ועושה משאינו מצווה ועושה"

למדנו השבוע בגמרא: אדם שעושה מצווה מתוך חובה, שכרו גדול משל זה העושה אותה 'בהתנדבות' ומתוך רצון אישי

מה ההיגיון בכך? קיום מצוה כ'מצווה ועושה' כמוה כהצהרת עבדות - אני מבין שיש מעליי אדון, שהוא אדון הכל! אך העושה בהתנדבות - מראה בכך כי הוא מרגיש אדון לעצמו, כביכול הבורא חייב לו תודה... אמנם שכרו לא יקופח, אך בוודאי לא יתקרב לשכרו של זה המכיר בהיותו עבד

ביום הולדתו של קוסטנטין הגדול מלך רומי, הגיעו המונים לחלות פניו בתשורות. הקיסר מצידו השיב לכל אחד במתנה משלו, בהתאם לגודל מתנתו ויפיה. בין הבאים הופיע עלם צעיר שפניו החיוורות העידו על עוניו, הוא כרע ארצה ואמר בבושה: "מלכי הגדול והנכבד, לקנות לך מתנה אין ביכולתי, אך באתי לכל הפחות להצחיר לך נאמנות, ולהתחייב כי ככל שתצווני אעשה...". הקיסר השתהה לרגע, ואחר הגיב: "נערי, מתנה לא אשיב לך, שהרי לא הבאת עמך מאומה. אך נאמנותך ראויה בהחלט לתגובה; סבורני שיהיה מן הנכון שאיש נאמן כמותך ישמש כשר בממלכתך" עיני הנוכחים נצצו מקנאה

איך זה קשור אלינו?

בכך שאנו מקיימים מצוות, איננו עושים 'טובות' לבורא העולם, אנו מוכרחים, כי אנו עבדיו, אך כל ניפגע מכך... עבדות משתלמת היא!